

Sat paa Prøve.

Af *Oreola William Haskell.*

Frit oversat af *Johanne Münter.*

(Sluttet.)

Margrete: Kan være, men vent.

Maren: Jeg gik glad i Seng, aa næste Dag sendte jeg Perdishionen til Lise. Om Aftenen kom Jack hjem aa va fuld. »Maren« sa'e han, »no'en gamle Katte a Kvindfolk har lavet denne Perdishion te aa lukke Dodds Kælder, saa en ærli' Mand ikke kan faa sej en Snaps. De æ en himmelraabende Skam, di inte kan bli' hjemme aa passe dem sæl. Sandrup kom te vos, aa saa sa'e han, a om no'en a vos, som arbejdede for ham, undertegnede, saa smed han vos paa Porten li'estraks. »Ved han, a du undertegnede i Aftes« sa jej. Jack var ond, aa han slog mej rent fordærvet. Anna Wulf, som boer ved den anden Dør, to mej in te sej. Og jej kan ikke gaa ænnu. De' æ nu Lises Fejl me hennenes enderekte Infl'yelse, og det ska jej nok si'e hinne. En Mand ska gaa aa gøre, hva han holder a, aa hvis han gør det, som Konen si'er, saa faar hun Prygl bagetter.

Margrete: Aa De stakkels Kone, hvor har De dog haft det frygteligt.

Lassen. De skulde have ventet, til Deres Mand var ædru og saa talt til ham.

Maren: Ædru? Det æ han aldrig. Jej snaktede nu til ham, naar han var næsten ædru, og jej brugte enderekte Infl'yelse, mens han bankede mej, men det hjalp ingenting.

Margrete: Lise, send Bud efter Doktor Fugl og behold Madam Blyth hos Dig, til hun bliver bedre.

(Lise og Madam Blyth gaar.)

Sallie: Der ser Du Margrete, saasnaart Kvinder blander sig i offentlige Sager, gaar det dem ilde.

Margrethe: Offentlige Sager? Hvad kan vel være mere privat end at søge at holde sin Mand borte fra slette Vaner og beskytte sit Hjem? — Men der er private Sager, som kun kan komme i Orden ved det Offentliges Hjælp.

Ny Sene.

Lise melder Herr From. Herr. From kommer ind.

Herr From: Godaften allesammen.

Alle: God Aften.

Margrete: Hvad? Kommer ikke Fru From?

Herr From: Jo hun gør. Jeg blev ked af at vente paa hende, og saa gik jeg lige herhen.

(Han ler.)

Margrete: Vil hun ikke uadres over, hvor De er bleven af?

Herr From: Jo — det antager jeg, hun vil. Se nu ikke saa misbilligende paa mig, Frøken Margrete. Herregud, jeg er dog kun et Menneske. Naar en Mand hører sin Hustru prale til en Veninde af, at hun kan faa ham til at gøre alt, hvad hun vil, uden at tage Hensyn til hans egne Tilbøjeligheder, saaledes som jeg hørte min iaftes, saa faar man Lyst til at vise hende, at man ikke saadan er bunden til hendes Forklædebaand. Min Hustru kan følges herhen med Edith, desuden møder hun vel Rasmussens, der gaar samme Vej. Jeg vædder, at Rasmussen aldrig turde tage det Mod til sig at gaa fra Konen.

(Margrete ser betydningsfuldt paa Lassen)

Lise melder Herr og Fru Rasmussen, Fru From og Frøken From.

Fru From: (Afsides) Adolf — hvorfor ventede Du ikke paa mig?

Herr From: Fordi Dit Forklædebaand brast med et Smæld. Du maa faa det stærkere en anden Gang om det skal holde Adolf From, det kan jeg fortælle Dig.

Fru From: Hvad er det dog for underlige Ting Du siger.

(Herr Rasmussen betragter From med dyb Beundring. From bliker til ham, Rasmussen besvarer det, men Minespillet opfanges af hans Frue.)

Fru Rasmussen: Henrik, hvor simpelt.

(Rasmussen underkaster sig med et Suk.)

Margrete: Mine Damer, vil De komme her og lægge Deres Overtøj.

(Alle Damerne forsvinder.)

Lassen: Kom, Charles, jeg har to udmærkede Cigarer. Lad os gaa ind i Biblioteket, medens Damerne er borte.

(Lassen og Charles gaar. From og Rasmussen er ene tilbage.)

Rasmussen: Min Kone og jeg rejser, som jeg sagde Dem, imorgen. Vi er i stor Gæld til Dem og Deres Familie for al den Venlighed, De har vist os.

From: Tal blot ikke derom. Det er saa lidt vi har kunnet gøre. Men jeg forstaar godt, at De længes efter at komme hjem.

Rasmussen: Hjem. — Vi rejser ikke hjem.

From: Det forekom mig, jeg hørte Dem sige, at De længtes efter den Dag, De atter skulde sidde ved Deres egen Arne.

Rasmussen: Ja — ja — det er jo nok muligt. Men, ser De, min Hustrus Foredragstourne er kun halvfærdig, og saa forstaar De nok — hm — at den Indflydelse det smukke Køn har over os — skønt vi langt er de klogere og stærkere — hm — dog sejrer.

From: Havde jeg ikke vidst det før, saa ved jeg det ialfald nu. Men jeg tænker, at De og Deres Hustru tjener en køn Sum paa disse Foredrag?

Rasmussen: Tjener Penge paa dem? Ikke en Døjt. Det halvo Auditorium er for det meste Fydekalk. Men det er en af vore Hemmeligheder, som jeg haaber, De ikke vil røbe.

From: Paa Ære, det skal jeg ikke. Jeg vædder De har flere Hemmeligheder end den.

Rasmussen: Der er en afskyelig Ting — men jeg ved ikke, om jeg kan fortælle Dem den? Den er væmmelig-oprørende!

From: Det er vist ikke ofte, De træffer en medfølelse Sjel, Rasmussen. Fortæl mig den kun, Hvem véd, om jeg ikke kan hjælpe Dem. Kom saa med det.

Rasmussen: Nu vel — disse Souvenirs — aa — hvordan skal jeg dog kunne fortælle det — nej, det er umuligt, From. Det tager Livet af mig.

(Fører Hænderne til Hovedet og vakler, som om han skulde besvime.)

From (støtter ham.) For Himlens Skyld, tag Mod til Dem gamle Dreng. Kom — fortæl det saa, er det Mord, Røveri eller hvad?

Rasmussen: Disse Souvenirs — disse Haarlokker — hvorom der averteres, at de er trukne ud af en Republikvenlig Ægtefelles Hoved — af — af —

From: Ja — af hans demokratiske Hustru i Wyoming, der, hvor Kvinderne har Stemmeret —

Rasmussen: De er trukne — trukne — aa, From, de er trukne ud af mit Hoved.

From: Men det er jo forfærdeligt. Ih — Menneske — De bliver jo skaldet om et par Aar.

Rasmussen (mørkt.) Mit Haar kan ikke vare mere end 3 Aar endnu. Men De kan hjælpe mig, From, De kan hjælpe mig min Ven.

From: Tal ud fra Leveren. Sig mig hvad kan jeg gøre?

Rasmussen: Sig mig — sig mig —

From (ivrig) Hvad skal jeg sige?

Rasmussen: Kender De ikke et godt haarfornyende Middel?

From (foragtelig.) Hvad De trænger til er nok snarere et Middel til, at De kan faa Krammet paa Deres Kone. Rejs Dem imod Despoten. Underkast Dem ikke mere. Ryst det ægteskabelige Aag af Dem.

Rasmussen (hojtideligt.) Har jeg ikke rejst mig? Har jeg ikke rystet i Aaget? Men tror De, det hjalp? From, De kender ikke hin Kvinde.

From: Men hvis det ikke første Gang hjælper, saa prøv og prøv paany. Rasmussen, jeg skal støtte Dem.

Rasmussen: De vil støtte mig? Top, De er

en Kæmpekarl. Jeg tror — at med Dem bagved — vil jeg prøve — ja i Sandhed jeg vil.

From: Det er bedst for Dem selv, gamle Ven. Men De maa begynde straks. Den første Gang hun siger, at De skal gøre et eller andet, saa lad være dermed. Foragt hende. Stram Dem op i mandig Styrke. Rejs Dem og bliv Herre, Befalingsmand, Tyran.

Rasmussen: Det vil jeg, det vil jeg. Ved Jupiter I gyder nyt Liv i mig.

From: Der staar uogot inde paa Buffetten i Spisestuen, som vil gøre Dem godt Rasmussen. Kom, vi vil gaa ind til Peter, det skal nok stramme Dem op.

(From og Rasmussen gaar. Lise kommer)

Lise: Frøken Sallie har tabt sin Guldnaal. Den maa være her.

(Lise søger rundt omkring paa Gulvet.)

(Peter kommer ind.)

Peter: Herr Lassen spurgte om Tillyfonen. Er den ikke her, Du?

Lise: Har Du ikke selv Øjne i Ho'det. Ka' Du ikke se, den ikke æ her? Tror Du den ligger under Sofa'en kanske?

Peter: Godt Ord igen Lise. Hva hli'r hnn saa sø'r for?

Lise: Jeg sær? Jeg sær — si'er Du? Hvor tør Du kalde mej sær? Som om det ikke netop var min Fejl, at jej æ saa blid og frodsommelig.

Peder: Bryd Dig ikke om det. Det er just ikke den Fejl, de si'er Du har. Men hør nu, Lise, nu kunde Du gerne tænke paa, at jej som er en god Ir-lænder nok ha'de fortjent mej en Kone saadan som Dej.

Lise. (blødgjort.) Aa, vær nu ikke saa tosset, Peter Glob.

Nu maa Du ikke være vred paa mej, for hva jej sa om Nøglehullerne, lille Lise. Men hør nu, Lise, min Løn bli'r snart høj nok te a jej ka gifte mej, vil Du saa into alli'eveller ha mej?

Lise (Mørkt.) Hvor ka Du tale te mej om aa gifte vos, Peter? — Te mej, som har en Søster, me et blaat Øje gennem hennenes Ægteskab? Te mej som har en Søster me en svulden Kæbe gennem hennenes Ægteskab? Te mej, som har en Søster me et laamt Ben gennem hennenes Ægteskab? Te mej, som har en Søster, som har mistet 5 Tænder gennem hennenes Ægteskab?

Peter: Ja Lise, det var et følt Uheld, a Din Søster fik saadan en Bøste te Mand. Ha'de hun faa'et mej, ka Du tro, hun ha'de nok ordentli' trommet Musik paa mine Ribben, aa sæl ha'de hun da ikke faaet Klø. Men Jack kunde jej ha Lyst at gi no'en ordentli'o Lussinger.

Lise: Du æ alligevel en Perle a et Mandfolk. Aa hvergang Du synger den Melodi, ska je være der aa danse efter den. Peter — der har Du min Haand paa det.

Peter: De æ nu mejet godt, men Lise, Du kunde da heller gi'e mej et Kys.

(Han lægger Armen om hende og kysser hende.)

Lise: Aa gaa Din Vej, Peter Glob. Nu kommer Damerne — de æ Din Skyld, jej glemte-Frøken Sallies Naal.

Pgter: Aa mej fik Du til aa glemme Tillyfonen, det fik Du.

(Peter og Lise gaar. Fru Helene Strøm og Margrete, Frøken Lydia Teck, Fru From og Edith, Fru Rasmussen og Bedstemø'er Klem samt Sallie kommer ind. Straks efter kommer Herr From og Herr Rasmussen, ligeledes Lassen og Charles. Alle tager Plads. Latter og Tale høres.)

Edith: Aa, Margrete, var det dog ikke skammeligt med den Petition? Hvor havde jeg dog Lyst til at trække de Mandfolk i Haarene. Og det efter at Mama havde slidt et helt Par Sko op bare for at løbe rundt og samle Underskrifter. Man skulde tro, Kvinder ikke var andet end Ting, saadan som Mændene ignorerer os

Margrete: Det er lige det jeg ventede.

Frøken Lydia Teck: Og det er, hvad jeg forudsagde.

Fru Rasmussen: Mændene holder nu engang